

МИСЬКО Еммануїл Петрович (1929–2000)

Ректор (1989–2000).

Народний художник УРСР.

Дійсний член Академії мистецтв України

Видатний громадський діяч, який залишив глибокий слід у духовній та культурній історії Західної України, реформатор, Е. П. Мисько був довголітнім головою Львівської організації Спільки художників України, керівником Фонду культури, академіком-засновником Академії мистецтв України. Понад десятиліття очолював Львівський інститут прикладного і декоративного мистецтва.

Народився 21 травня 1929 р. у с. Устрики-Долішні (зараз — Польща).

Увесь життєвий і творчий шлях Еммануїла Миська пов'язаний зі Львовом. Тут він здобув художню освіту, тут формувався його таланти і відбувся високий злет творчості. Його вчителями у мистецтві були Олена Кульчицька, викладачі Львівського художнього училища Григорій Смольський, Роман Сельський, Стефанія Гебус-Баранецька. Особливу роль відіграв Іван Севера та його школа. Як скульптор Е. Мисько — майстер портретного жанру української пластики, автор галереї відомих учених, художників, письменників, громадських діячів. З-під різця майстра вийшли скульптурні портрети Данила Галицького, Івана Франка, Василя Стефаника, кардинала Йосифа Сліпого.

▲ Портрет письменника Олеса Гончара. Гіпс тонований. 1984

▲ Народна художниця УРСР Олена Кульчицька. Дерево. 1957–1960

▲ Портрет письменника Івана Драча. Шамот. 1986

▼ Меморіальна дошка Іларіону Свенціцькому на фасаді Національного музею імені Андрея Шептицького у Львові. Бронза. 1996

Як художник Еммануїл Мисько реалізувався у всіх жанрах скульптури — станкової і монументальної, рельєфах, меморіальних дошках, медалях і плакатах. Але визначальною сферою залишався скульптурний портрет. Еммануїл Мисько залишив безліч скульптурних портретів. Так у 1957 р. він розпочав роботу над портретом своєї першої наставниці в мистецтві — Народного художника України Олени Кульчицької, завершений в матеріалі трохи пізніше (1957–1960). Наступним, датований 1958 роком, був портрет театрального художника Федора Нірода, а за ним розгорнулася ціла портретна галерея львівських художників-скульпторів Д. Крвавича (1960) і В. Одрехівського (1962), живописця Г. Смольського (1963), кераміста Я. Захарчишина (1965), графіків Л. Левицького (1966) та І. Катрушенка (1967). Із часом «географія» розширилася: провідник латиських художників Т. Залькалн і ленінградський скульптор В. Петров (1968), ще два скульптори — литовець А. Білявичюс і туркмен А. Абакулов (1973), вірменські художники — прикладник Р. Шавердян (1973) і плакатист В. Бегларян (1975), азербайджанський живописець Т. Наріманбеков (1975) і білоруський графік Г. Поплавський (1976).